

Prasījumi

Galvenokārt:

- atcelt Vispārējās tiesas 2021. gada 14. jūlija spriedumu lietā T-670/19;
- nodot lietu atpakaļ izskatīšanai Vispārējā tiesā un
- atlikt lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu.

Pakārtoti:

- atcelt Vispārējās tiesas 2021. gada 14. jūlija spriedumu lietā T-670/19;
- noraidīt pirmajā instancē celto prasību un
- piespriest *F. Carbajo Ferrero* atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Ar pirmo apelācijas sūdzības pamatu tiek apgalvots, ka, pirmkārt, ir pieļautas tiesību kļūdas, interpretējot 2000. gada 16. maija lēmumu par augstāko amatpersonu atlases procedūras posmiem, kas grozīts ar Prezidija 2008. gada 18. februāra lēmumu, un interpretējot vienlīdzīgas attieksmes un pārskatāmības principus, un, otrkārt, ir sagrozīti fakti. Parlaments apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir kļūdījies, secinādama, ka, tā kā augstāko amatpersonu iecelšanas padomdevēju komiteja nevisā Komunikācijas ģenerāldirektorātā par plašsaziņas līdzekļiem atbildīgā direktora iecelšanas procedūras gaitā ir izmantojusi vienus un tos pašus nopelnu salīdzinošās izvērtēšanas kritērijus, šī procedūra neesot notikusi pienācīgi.

Ar otro pamatu – par tiesību kļūdu un faktu un pierādījumu sagrozīšanu – Parlaments apgalvo, ka tiesa, lietu izskatot pēc būtības, nav ņēmusi vērā padomdevēju komitejas sniegtā ziņojuma par pārrunām lomu un ir kļūdījies, secinādama, ka iecelējinstiucija nav pienācīgi ņēmusi vērā apelācijas sūdzības iesniedzēja profesionālo pieredzi.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2021. gada 6. oktobrī iesniedza *Landgericht Ravensburg* (Vācija) – RU, PO/*Nissan Leasing, Volkswagen Leasing GmbH*

(Lieta C-617/21)

(2022/C 37/16)

Tiesvedības valoda – vācu

Iesniedzējtiesa

Landgericht Ravensburg

Pamatlietas puses

Prasītāji: RU, PO

Atbildētājas: *Nissan Leasing, Volkswagen Leasing GmbH*

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai transportlīdzekļa līzings līgumi ar nobraukuma uzskaiti un noteiktu termiņu, kas ir aptuveni divi vai vairāk gadi, bez parastajām līguma uzteikuma tiesībām, saskaņā ar kuriem patērētājam ir jānodrošina transportlīdzekļa īpašnieka civiltiesiskās atbildības apdrošināšana un KASKO apdrošināšana, turklāt viņš ir atbildīgs par prasījumu tiesību saistībā ar trūkumiem izvirzīšanu pret trešām personām (it īpaši pret transportlīdzekļa tirgotāju un ražotāju), un viņš uzņemas arī zaudējuma, bojājumu un citu vērtības samazināšanās risku, ietilpst Direktīvas 2011/83/ES⁽¹⁾ un/vai Direktīvas 2008/48/EK⁽²⁾ un/vai Direktīvas 2002/65/EK⁽³⁾ piemērošanas jomā? Vai šajā ziņā tie ir kredītīgumi Direktīvas 2008/48/EK 3. panta c) punkta izpratnē un/vai līgumi par finanšu pakalpojumiem Direktīvas 2011/83/ES 2. panta 12. punkta, kā arī Direktīvas 2002/65/EK 2. panta b) punkta izpratnē?

2) Ja transportlīdzekļa līzings ar nobraukuma uzskaiti, kā aprakstīti pirmajā jautājumā, ir līgumi par finanšu pakalpojumiem:

- a) Vai par nepārvietojamām uzņēmuma telpām Direktīvas 2011/83/ES 2. panta 9. punkta izpratnē ir uzskatāmas arī tādas personas uzņēmuma telpas, kura tirgotāja labā uzsāk darījumus ar patērētājiem, bet kurai pašai nav pārstāvības tiesību noslēgt attiecīgos līgumus?

Ja atbilde ir apstiprinoša:

- b) Vai tas tā ir arī tad, ja persona, kura sagatavo līgumu, no uzņēmējdarbības viedokļa darbojas citā nozarē un/vai regulatīvi un/vai civiltiesiski nav pilnvarota slēgt finanšu pakalpojumu līgumus?

3) Ja atbilde uz otrā jautājuma a) daļu vai otrā jautājuma b) daļu ir noliedzoša:

Vai Direktīvas 2011/83/ES 16. panta l) punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka uz transportlīdzekļa līzings ar nobraukuma uzskaiti (kā aprakstīts iepriekš pirmajā jautājumā) attiecas šis izņēmums?

4) Ja transportlīdzekļa līzings ar nobraukuma uzskaiti, kā aprakstīti pirmajā jautājumā, ir līgumi par finanšu pakalpojumiem:

- a) Vai distances līgums Direktīvas 2002/65/EK 2. panta a) punkta un Direktīvas 2011/83/ES 2. panta 7. punkta izpratnē pastāv arī tad, ja līguma apspriešanas laikā personisks kontakts bija tikai ar personu, kura tirgotāja labā uzsāk darījumus ar patērētājiem, bet kurai pašai nav pārstāvības tiesību noslēgt attiecīgos līgumus?

Ja atbilde ir noliedzoša:

- b) Vai tas tā ir arī tad, ja persona, kura sagatavo līgumu, no uzņēmējdarbības viedokļa darbojas citā nozarē un/vai regulatīvi un/vai civiltiesiski nav pilnvarota slēgt finanšu pakalpojumu līgumus?

(¹) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2011/83/ES (2011. gada 25. oktobris) par patērētāju tiesībām un ar ko groza Padomes Direktīvu 93/13/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 1999/44/EK un atceļ Padomes Direktīvu 85/577/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 97/7/EK (OV 2011, L 304, 64. lpp.).

(²) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2008/48/EK (2008. gada 23. aprīlis) par patēriņa kredītlīgumiem un ar ko atceļ Direktīvu 87/102/EEK (OV 2008, L 133, 66. lpp.).

(³) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2002/65/EK (2002. gada 23. septembris) par patēriņa finanšu pakalpojumu tālpārdošanu un grozījumiem Padomes Direktīvā 90/619/EEK un Direktīvās 97/7/EK un 98/27/EK (OV 2002, L 271, 16. lpp.).

**Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2021. gada 8. oktobrī iesniedza Oberster Gerichtshof
(Austrija) – VB/GUPFINGER Einrichtungsstudio GmbH**

(Lieta C-625/21)

(2022/C 37/17)

Tiesvedības valoda – vācu

Iesniedzējtiesa

Oberster Gerichtshof

Pamatlietas puses

Prasītājs: VB

Atbildētāja: GUPFINGER Einrichtungsstudio GmbH